

Jednatel

Poruší-li osoba svou právní povinnost úmyslně, a v důsledku tohoto úmyslného porušení povinnosti vznikne právo (nárok) jiné osobě, která k úmyslnému porušení povinnosti nijak nepřispěla, pak zásadně nevede ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění, je-li takové právo (nárok) uplatněno u soudu, respektive soudem přiznáno.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 27 Cdo 2293/2024-617 ze dne 25.3.2025)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce I. M, zastoupeného Mgr. M.P., advokátem, se sídlem v H.K., proti žalované H. B., zastoupené Mgr. P.P., advokátem, se sídlem v B., o rozhodnutí, že žalovaná ručí za splnění povinnosti G. - C., s. r. o., a o zaplacení 4.000.000 Kč, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 34 Cm 188/2021, o dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 3. 2024, č. j. 4 Cmo 158/2023-586, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 3. 2024, č. j. 4 Cmo 158/2023-586, v té části prvního výroku, kterou potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně, a ve druhém výroku, jakož i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 5. 2023, č. j. 34 Cm 188/2021-504, v té části výroku I., kterou zamítl žalobu o „určení“, že žalovaná ručí za splnění závazku G. - C., s. r. o. k vrácení zápůjčky a jejího příslušenství vyplývajících ze smlouvy o zápůjčce ze dne 15. 12. 2017 uzavřené mezi A. C., s. r. o. a G. - C., s. r. o. ve výši 5.265.465,08 Kč, a o uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 4.000.000 Kč, a ve výroku II., se ruší a věc se v tomto rozsahu vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Ve zbývajícím rozsahu se dovolání odmítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

a) Návrh na zahájení řízení

1. Žalobce se žalobou podle § 68 zákona č. [90/2012](#) Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále též jen „z. o. k.“), podanou dne 21. 10. 2021 ke Krajskému soudu v Hradci Králové (po změně žaloby) domáhá, aby soud založil ručení žalované za dluh společnosti G. - C., s. r. o., identifikační číslo osoby XY (dále jen „společnost“), ve výši 5.265.465,08 Kč vzniklý z titulu smlouvy o zápůjčce uzavřené dne 15. 12. 2017 mezi A. C., s. r. o. (dále jen „právní předchůdkyně žalobce“) jako původním věřitelem a společností jako vydlužitelem (dále jen „smlouva o zápůjčce“) a dále, aby uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 4.000.000 Kč.

b) Řízení před soudem prvního stupně

2. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 24. 5. 2023, č. j. 34 Cm 188/2021-504, zamítl žalobu „o určení“, že žalovaná ručí za splnění dluhu společnosti z titulu smlouvy o zápůjčce ve výši 7.000.000 Kč s příslušenstvím, a dále, aby žalovaná zaplatila žalobci částku 4.000.000 Kč s příslušenstvím (výrok I.), a rozhodl o nákladech řízení (výrok II.).

3. Soud prvního stupně vyšel z toho, že:

- 1) Žalovaná byla jednatelkou společnosti od 17. 5. 2016 do 18. 6. 2019, funkci druhého jednatele společnosti vykonával M. D., (dále jen „M. D.“). Před žalovanou vykonával funkci jednatele společnosti její bývalý manžel M. B., (dále jen „M. B.“).
- 2) Po dobu, kdy žalovaná byla jednatelkou společnosti, se na chodu společnosti nikterak nepodílela a veškeré povinnosti jednatele vykonával pouze M. D.
- 3) Společnost poskytla M. B. smlouvou „o půjčce“ částku přibližně 9.000.000 Kč (dále jen „zapůjčené finanční prostředky“).
- 4) M. B. byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 1. 2017, sp. zn. 4 T 1/2015, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 11. 2017, sp. zn. 3 To 11/2017, odsouzen podle § 240 odst. 2 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku, k peněžitému trestu a trestu zákazu činnosti.
- 5) Společnost a právní předchůdkyně žalobce uzavřely smlouvu o zápůjčce. Právní předchůdkyně žalobce následně svou pohledávku ze smlouvy o zápůjčce postoupila na žalobce.
- 6) Dne 21. 2. 2019 k dluhu společnosti ze smlouvy o zápůjčce přistoupili M. B. a M. D.
- 7) V řízení o pozůstalosti po M. B. žalobce přihlásil svou pohledávku ze smlouvy o zápůjčce a usnesením Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 1. 8. 2022, č. j. 34 D 672/2020-1050, mu na tuto pohledávku byla odevzdána část čistého výtěžku zpeněžení majetku likvidační podstaty ve výši 12.215.165,06 Kč.
- 8) Žalovaná byla z funkce jednatelky společnosti odvolána na valné hromadě konané 28. 6. 2019.
- 9) Společnost byla v úpadku od roku 2017.
- 10) Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2020, č. j. MSPH 92 INS 7807/2020-A-16, byl zjištěn úpadek společnosti a usnesením téhož soudu ze dne 1. 12. 2020, č. j. MSPH 92 INS 7807/2020-B-13, byl na majetek společnosti prohlášen konkurs.
- 11) Žalovaná má tři nezletilé děti, a sice AAAAA (pseudonym), BBBBB (pseudonym), a CCCCC (pseudonym), které trpí poruchami autistického spektra, poruchami aktivity a pozornosti a vyžadují neustálou péči. Současně žalovaná vlastní nemovité věci zapsané na LV XY v katastrálním území a obci XY a na LV XY v katastrálním území XY.

4. Na takto ustaveném základě soud prvního stupně nejprve uvedl, že žalovaná po M. B. nevybíhala zapůjčené finanční prostředky, čímž způsobila společnosti škodu, za jejíž náhradu by ručila podle § 159 odst. 3 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“). Současně tím, že nikterak neodvracela hrozící úpadek společnosti, žalovaná naplnila skutkovou podstatu § 68 odst. 1 z. o. k.

5. Soud však uzavřel, že v projednávané věci by vyhovění žalobě bylo „v rozporu s dobrými mravy a vedlo by ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské citění“. Žalobce totiž v řízení o pozůstalosti po M. B. na žalovanou pohledávku (o výši jistiny 7.000.000 Kč) již obdržel 12.215.065 Kč. Žalobce se přitom nějak nesnažil pohledávku ze smlouvy o zápůjčce vymoci již dříve, aby její příslušenství dále nenarůstalo. Žalovaná oproti tomu pečuje o tři těžce nemocné děti a vlastní pouze byt v XY, ve kterém se svými dětmi bydlí, a nemovitost v XY, kterou „považuje za svůj skutečný domov“.

6. Vyhověl-li by za této situace žalobě, pouze by „solistikovaným způsobem odůvodnil zjevnou nespravedlnost vůči žalované, u které byly zjištěny nepříznivé osobní a výdělkové poměry, zcela by rezignoval na ústavou mu svěřenou roli ochránce základních práv a svobod tak, aby byla zajištěna spravedlivá ochrana soukromých práv a oprávněných zájmů účastníků, a aby právo nebylo zneužíváno“, konstatoval soud.

c) Odvolací řízení

7. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze napadeným rozhodnutím rozsudek soudu prvního stupně zčásti (specifikované ve výroku tohoto rozhodnutí) potvrdil a ve zbývajícím rozsahu jej zrušil a řízení v tomto rozsahu zastavil (první výrok) a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů (druhý výrok).

8. Odvolací soud se ztotožnil s názorem soudu prvního stupně, podle kterého byly naplněny předpoklady ručení žalované podle § 68 z. o. k. Podstata odvolacího řízení tak podle něj spočívala v posouzení, zda by založení ručení podle § 68 z. o. k. vedlo ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské citění.

9. Z výsledků dokazování se podle odvolacího soudu podávalo, že žalovaná musela „veškerý svůj čas“ věnovat péči o nemocné děti. Považoval proto za „uvěřitelné“, že žalovaná se jednatelkou společnosti stát nechtěla a stala se jí pouze kvůli naléhání M. B. Skutečnost, že podle dohody žalované a M. B. měl „péči o společnost“ vykonávat právě M. B., žalovanou podle názoru odvolacího soudu sice nezbavuje odpovědnosti, ale „jde o situaci lidsky pochopitelnou“.

10. Po žalované pak vzhledem k okolnostem není možné žádat, aby zvýšila svou výdělečnou činnost, a „každá změna v její situaci bude znamenat především destrukci životů nezletilých, když pro jejich zdravotní postižení je především příznačné, že se opravdu obtížně přizpůsobují jakýmkoliv změnám, zejména prostředí, v němž žijí“, konstatoval odvolací soud.

11. Odvolací soud proto poměřoval zásah do práv účastníků, kde „na jedné straně stojí matka tří nemocných dětí v obtížné životní a finanční situaci a na druhé straně věřitel, jemuž jistina i značná část příslušenství pohledávky byly uhrazeny“ a dospěl – stejně jako soud prvního stupně – k názoru, podle kterého by vyhovění žalobě (v jakémkoliv rozsahu) vedlo ke krutosti urážející obyčejné lidské citění.

12. Zrušovací část výroku odvolací soud odůvodnil tím, že soud prvního stupně rozhodl nad rámec předmětu řízení, když nezohlednil, že část žaloby byla vzata zpět a řízení bylo v tomto rozsahu usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 10. 2022, č. j. 34 Cm 188/2021-277, zastaveno.

II. Dovolání a vyjádření k němu

13. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), maje za to, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného práva, a to:

1) zda péči řádného hospodáře porušuje jednatel, který svou funkci vykonává pouze formálně, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od závěrů formulovaných v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2019, sp. zn. 27 Cdo 844/2018, či ze dne 23. 10. 2019, sp. zn. 27 Cdo 5003/2017,

2) zda uráží lidské citění, založí-li soud ručení podle § 68 z. o. k. členu statutárního orgánu, který

svou funkci vykonává toliko formálně, jež v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu dosud nebyla řešena.

14. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (uplatňuje dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a navrhuje, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek odvolacího soudu změnil tak, že „mění rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že vyhová žalobnímu návrhu.“

15. Prostřednictvím první otázky dovolatel odvolacímu soudu vytýká, že (podle jeho názoru) nedostatečně zohlednil rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, podle které toliko formální výkon funkce jednatele společnosti s ručením omezeným představuje porušení péče řádného hospodáře.

16. Prostřednictvím druhé dovolací otázky dovolatel brojí proti názoru odvolacího soudu (a taktéž soudu prvního stupně), podle kterého je možné nezaložit jednatele, který svou funkci vykonává toliko formálně, ručení podle § 68 z. o. k. a neuložit mu povinnost uhradit žalobcem požadovanou částku pouze s poukazem na skutečnost, že jednatel se nachází v obtížné životní situaci.

17. Závěrem pak dovolatel namítá, že odvolací soud nereagoval na všechny jím předkládané argumenty a nezabýval se všemi odvolacími důvody, čímž se odchýlil od závěrů formulovaných v nálezech Ústavního soudu ze dne 29. 8. 2023, sp. zn. I. ÚS 1585/23, ze dne 25. 9. 2023, sp. zn. II. ÚS 565/21, a ze dne 29. 1. 2019, sp. zn. II ÚS 968/18.

18. Žalovaná ve vyjádření k dovolání navrhuje, aby je Nejvyšší soud odmítl, popřípadě zamítl.

III. Přípustnost dovolání

19. Dovolání bylo podáno včas, osobou oprávněnou a splňující podmínku podle § 241 odst. 1 o. s. ř.; dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

20. Dovolání není přípustné proti té části výroku odvolacího soudu, kterou rozhodl o zrušení části výroku I. soudu prvního stupně a zastavil v tomto rozsahu řízení. Dovolatel totiž – ač dovolání výslovně směřuje proti celému rozhodnutí odvolacího soudu – v této části neformuluje žádnou otázku hmotného nebo procesního práva, na jejímž řešení by tato část napadeného rozhodnutí spočívala, a která by splňovala předpoklady vymezené v § 237 o. s. ř.

21. Přípustnost dovolání nezakládá ani první dovolací otázka. Je tomu tak proto, že odvolací soud (ve shodě se soudem prvního stupně) dospěl k názoru, podle kterého žalovaná povinnost jednat s péčí řádného hospodáře svým toliko formálním výkonem funkce porušovala. Tuto otázku tak odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) vyřešil v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu, na kterou sám dovolatel poukazuje.

22. Dovolání je však podle § 237 o. s. ř. přípustné pro řešení předestřené otázky použití § 2 odst. 3 občanského zákoníku, která v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu dosud nebyla vyřešena.

IV. Důvodnost dovolání

a) Použitá právní úprava

23. Jelikož v projednávané věci byl insolvenční návrh podán 25. 3. 2020, Nejvyšší soud věc posoudil podle zákona o obchodních korporacích ve znění účinném do 31. 12. 2020. K tomu srovnej čl. II bod

7 zákona č. [33/2020](#) Sb., kterým se mění zákon č. [90/2012](#) Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění zákona č. [458/2016](#) Sb., a další související zákony; viz i odst. [34] až [36] usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2022, sp. zn. 27 Cdo 1831/2021.

24. Podle § 2 odst. 3 o. z. výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění.

25. Podle § 3 odst. 2 písm. f) o. z. soukromé právo spočívá zejména na zásadách, že nikomu nelze odeprít, co mu po právu náleží.

26. Podle § 159 odst. 3 o. z. nenahradil-li člen voleného orgánu právnické osobě škodu, kterou jí způsobil porušením povinnosti při výkonu funkce, ačkoli byl povinen škodu nahradit, ručí věřiteli právnické osoby za její dluh v rozsahu, v jakém škodu nenahradil, pokud se věřitel plnění na právnické osobě nemůže domoci.

27. Podle § 68 odst. 1 z. o. k. soud může na návrh insolvenčního správce nebo věřitele obchodní korporace rozhodnout, že člen nebo bývalý člen jejího statutárního orgánu ručí za splnění jejich povinností, jestliže: bylo rozhodnuto, že obchodní korporace je v úpadku, a (písmeno a) člen nebo bývalý člen statutárního orgánu obchodní korporace věděli nebo měli a mohli vědět, že je obchodní korporace v hrozícím úpadku podle jiného právního předpisu, a v rozporu s péčí řádného hospodáře nečinili za účelem jeho odvrácení vše potřebné a rozumně předpokladatelné (písmeno b).

b) K použití právního předpisu vedoucím ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění

28. Důvodová zpráva k § 2 odst. 3 občanského zákoníku uvádí, že skutečného smyslu zákona je třeba šetřit nejen při výkladu zákonných ustanovení (interpretaci), ale také při jejich používání (aplikaci). Tím nejobecnějším kritériem je hledisko spravedlnosti. Zdůrazňuje se, že povaze soukromého práva odpovídá to hledisko, že musí přijmout za své konstrukce přijatelné pro obyčejné lidské cítění a se zřetelem k citu obyvatelstva pro spravedlnost musí být tyto konstrukce také aplikovány [srov. důvodovou zprávu k návrhu občanského zákoníku, sněmovní tisk číslo 362, Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 6. volební období, 2010 - 2013].

29. Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi setrvává na názoru, podle kterého § 2 odst. 3 o. z. patří mezi právní normy s relativně abstraktní (neurčitou) hypotézou, které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3619/2015).

30. I při použití normy s relativně abstraktní (neurčitou) hypotézou však musí soud vycházet ze všech okolností věci, nikoliv pouze z osobních a majetkových poměrů jedné ze stran sporu. Ve vztahu k žalované přitom nelze přehlédnout, že je majetkově zajištěna (mimo jiné) vlastnictvím dvou nemovitostí.

31. Ze skutkových zjištění soudů obou stupňů se shodně podává, že žalovaná se stala jednatelkou společnosti již s vědomím, že bude funkci jednatelky vykonávat toliko formálně (v pozici tzv. „bílého koně“), s tím, že učiní-li tak, „bude zaopatřena ona i její děti“ (jak sama žalovaná uvádí ve svém přípisu na č. l. 418 spisu).

32. I kdyby Nejvyšší soud připustil, že každá svéprávná osoba s rozumem průměrného člověka zpravidla není obeznámena se standardem péče řádného hospodáře (ani s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu k tomuto standardu), tak (odhlížeje od zásady ignorantia iuris neminem excusat),

nepochybuje o tom, že termín „bílý kůň“ (tj. osoba, která ve skutečnosti nikdy neměla v úmyslu funkci člena statutárního orgánu vykonávat a je jím pouze naoko, zpravidla za účelem obcházení či porušování zákona) je dostatečně znám i laické veřejnosti. Každé svéprávné osobě s rozumem průměrného člověka musí být zřejmé, že vykonávat funkci jednatele společnosti s ručením omezeným jako „bílý kůň“ představuje porušení povinností jednatele.

33. Dovolatelka povinnost vykonávat řádně funkci jednatelky porušovala s (minimálně) nepřímým úmyslem - věděla, že její (ne)konání může porušovat zákon a pro případ, že se tak stane, s tím byla srozuměna.

34. S ohledem na občanskoprávní zásadu, podle níž nikomu nelze odeprít, co mu po právu náleží [§ 3 odst. 2 písm. f) o. z.], lze zamítnutí (jinak důvodné) žaloby opřít pouze o zásadu upravenou v § 2 odst. 3 o. z. toliko ve zcela výjimečných případech a za mimořádných skutkových okolností. Těmito okolnostmi pak zpravidla nebudou (pouze) nepříznivé osobní a majetkové poměry žalovaného.

35. Na základě vyložené argumentace dospívá Nejvyšší soud k závěru, podle něhož poruší-li osoba svou právní povinnost úmyslně, a v důsledku tohoto úmyslného porušení povinnosti vznikne právo (nárok) jiné osobě, která k úmyslnému porušení povinnosti nijak nepřispěla, pak zásadně nevede ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění, je-li takové právo (nárok) uplatněno u soudu, respektive soudem přiznáno.

36. Promítnuto do poměrů projednávané věci to znamená, že neposuzoval-li odvolací soud všechny rozhodné skutečnosti, zejména způsob, jakým žalovaná péči řádného hospodáře porušovala, a odeprěl žalobci jeho právo pouze na základě úpravy § 2 odst. 3 o. z., je jeho úvaha (která jej vedla k zamítnutí žaloby) zjevně nepřiměřená.

37. Právní posouzení otázky použití zásady obsažené v § 2 odst. 3 o. z. tak, jak jej učinil odvolací soud, proto není správné.

c) Shrnutí rozhodnutí

38. Jelikož právní posouzení věci není správné a dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř. byl dovolatelem uplatněn právem, Nejvyšší soud, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), a aniž by se pro nadbytečnost zabýval námitkami vad řízení (viz výše odst. 17.), odpovídající část rozsudku odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Protože důvody, pro které nemohlo obstát rozhodnutí odvolacího soudu, dopadají i na část rozsudku soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i ji a věc vrátil v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

39. V další fázi řízení si soud především vyjasní, jaký nárok (či nároky) žalobce žalobou (po její změně) uplatnil. Vezme přitom v úvahu, že judikatura Nejvyššího soudu je dlouhodobě ustálena v závěru, že v tzv. sporném řízení, které je ovládáno dispoziční zásadou, platí, že soud je vázán žalobou, tedy tím, jak žalobce vymezil předmět řízení. Předmět řízení žalobce vymezuje v žalobě vyličením skutečností (skutkových tvrzení), jimiž uvádí skutkový děj, na jehož základě žalobním petitum uplatňuje svůj nárok, či jinak řečeno nárok uplatněný žalobou je vymezen vyličením skutkových okolností, z nichž žalobce nárok dovozuje (právní důvod nároku), a žalobním návrhem (petitem). Právní charakteristika vyličených skutkových tvrzení (tzv. právní důvod žaloby) není součástí vymezení předmětu řízení a žalobce ji není povinen uvádět; uvede-li ji, není pro soud závazná, neboť soud rozhoduje na základě zjištěného skutkového stavu věci a pro jeho rozhodnutí není významné, jak žalobce nebo jiný účastník řízení skutkový stav věci právně posuzuje. K tomu srovnej např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1934/2001, uveřejněný pod číslem 78/2004 Sb. rozh. obč., ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. 25 Cdo 210/2008, ze dne 23. 3. 2011,

sp. zn. 32 Cdo 4778/2010, ze dne 19. 10. 2011, sp. zn. 31 Cdo 678/2009, uveřejněný pod číslem 27/2012 Sb. rozh. obč., či ze dne 30. 11. 2015, sp. zn. 29 Cdo 2716/2013.

40. S ohledem na tyto judikatorní závěry soud musí zjistit, zda se žalobce domáhá toliko založení ručení žalované podle § 68 z. o. k. a uložení povinnosti plnit na takto založený ručitelský závazek, nebo jestli alternativně – jak se jeví z rozsudku soudu prvního stupně – opírá žalobu na plnění o ručení žalované podle § 159 odst. 3 o. z. (které na rozdíl od ručení podle § 68 z. o. k. nevzniká konstitutivním rozhodnutím soudu; ke konstitutivní povaze ručení podle § 68 z. o. k. viz rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2020, sp. zn. 27 Cdo 1319/2018, a ze dne 24. 8. 2020, sp. zn. 27 Cdo 1916/2019).

41. Uzavře-li soud, že žalobce odvozuje svůj nárok výhradně z § 68 z. o. k., neopomene se vypořádat s judikaturou Nejvyššího soudu přijatou k výkladu tohoto ustanovení, zejména se závěry, podle kterých:

1) Jedním z předpokladů vzniku ručitelského závazku podle § 68 z. o. k. je proporcionalita této sankce k významu a závažnosti pochybení člena (nebo bývalého člena) statutárního orgánu.

2) Kvůli proporcionalitě této sankce zákon za účelem zvýšení právní jistoty (ve vztahu k zásahům do majetkové sféry člena nebo bývalého člena statutárního orgánu, ale i ve vztahu k působení ručitelského závazku vůči věřitelům obchodní korporace) ponechává na rozhodnutí soudu, zda (popřípadě v jakém rozsahu) soud – při splnění všech zákonných předpokladů [srov. § 68 odst. 1 písm. a) a b) z. o. k.] – vyhoví návrhu žalobce a založí ručení člena (nebo bývalého člena) statutárního orgánu.

Srovnej rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 27 Cdo 1319/2018, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2024, sp. zn. 27 Cdo 3296/2023).

42. Právní názor Nejvyššího soudu je pro soudy nižších stupňů závazný (§ 243g odst. 1 část věty první za středníkem, § 226 odst. 1 o. s. ř.). V novém rozhodnutí soudy znovu rozhodnou i o nákladech řízení, včetně řízení dovolacího (§ 243g odst. 1 věta druhá o. s. ř.).

Další články:

- [Restituce](#)
- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)